

Pohádky za zavřenými okny

aneb

Když řádl Koronáč

V Praze 2020

Seznam pohádek

1. O malé Aničce	celá třída
2. Agentka Bifidka	Andrea Šebová
3. Bez křídel	Kristýna Benešová
4. Corona prasátko	Václav Svoboda
5. Černokněžník Sarkas XIX.	Jan Žlebský
6. Devatenáctihlavý drak	Jiřina Durčáková
7. Doktor Jehla a neřád Korokoro	Daniel Flosman
8. Duhový hrdina	Markéta Plačková
9. Kaktus Herold	Nikola Poláková
10. Koronažrout Stéblo	Adam Babický
11. Korona a pan Virožrout	Kateřina Hůjová
12. Králíček Teddy	Julie Luňáková
13. Město sladkostí	Vanesa Mačejevová
14. Modrý virožrout	Lukáš Lisner
15. O chlapci Davidovi	Adam Pokorný
16. Pan Jelítko Bystrozraký	Matyáš Volf
17. Pepík a čarodějnice Haxana	Lucie Ivánková
18. Povídka vědecká	Kvído Pros
19. Princ Felix	Stanislav Baranyuk
20. Rouška a Morgana	Tereza Šmídová
21. Rychložrout a Lichožroutka	Dominik Slavík
22. Šikovný Vitamínek	Beáta Vanduchová
23. Tajná zbraň	Petr Cének
24. Virožroutka Eva	Tereza Ivánková
25. Virus z Marsu	Dan Chládek
26. Zachránce Modrovir	Elen Kutilová
27. Záchranář Baciložrout	Filip Plaček

Příběhy pohádkových postaviček vymysleli, napsali a spolu s paní učitelkou upravili žáci z V. B. Pohádku O malé Aničce sestavili společně a dali se do boje s Koronáčem. Každému z nich se podařilo udělat hezkou postavičku talismánka a napsat vlastní pohádku, kde dobro zvítězilo nad zlem.

O malé Aničce

Jednoho dne byla malá Anička moc smutná, dokonce jí ukápla i slzička. Maminka si vzala Aničku k sobě na klín a ptala se: „Co se stalo, Aničko? Proč pláčeš?“ „Chci ven mezi děti!“ řekla Anička, seskočila na zem a ještě k tomu dupla nožkou.

„Aničko, to nejde. Venku číhá zlý, ošklivý čaroděj a ubližuje všem lidem. Covid se jmenuje. Musíme se před ním chránit a bojovat s ním.“ „Mami, a kdo s ním bojuje a jak? To mají meč?“ vyzvíдалa Anička. „Všichni, Aničko, chtějí, aby Covid zmizel. Maminky, tatínkové, paní doktorky, sestřičky, paní prodavačky, dokonce i hasiči a záchranáři. Na koho čaroděj Covid dýchne, ten onemocní. Proto se před ním chráníme. Meč lidem nepomůže, lidé musí najít nový lék a talisman, před kterým Covid uteče.“ „Hm, to je dobře,“ zasmála se Anička a odběhla do svého pokojíku.

Anička si chtěla hrát, ale stále přemýšlela o tom, co jí maminka povídala. V šuplíčku ve své skřínce má plno hadříčků, korálků, různých ozdůbek, také nůžky, lepidlo i jehlu a bavlnky. Všechno si přinesla na stůl. Má zavřené oči a šeptá si: „Virožroutek, Virožroutek, Virožrout, kdyby tak toho Covida sežral! To by bylo a byl by pokoj!“

Najednou Anička vykřikne: „Au, au, co to je? O co jsem se píchla?“ Otevře oči a podívá se na stůl. Nestačí se divit. „Kdo jsi? Co tady děláš? Kde ses tu vzal?“ „Já.., já.., já nevím, ale to ty,“ odpovídá panáček, „podívej, ještě mi čouhá z kabátku nit.“ „No nazdar, to snad není možné! To je jak v pohádce!“ a volá maminku. „Mamí, mamí, pojd' sem honem! Narodil se Virožrout! A ten toho Covida sežere!“ jása Anička. „Bude to můj talisman!“ „Ten se ti, Aničko, povedl! Je moc a moc hezký,“ chválí maminka Aničku. „Mami, taky budu pomáhat, aby už Covid zmizel. Nikdo ho nechce.“

Ten večer usínala Anička s úsměvem na tváři a Virožroutíka měla na nočním stolečku. Zdálo se jí, jak všechny děti mají svůj talisman a čaroděj Covid prohrál a zmizel.

Malý Virožroutík

Agentka Bifidka

Už desítky let vědci stále zkoumají a tvoří očkovací látky. Ale jednoho dne jim z laboratoře unikl vir. Jmenoval se Koronavir a lidé ho přezdívali Koroňák. Vypadal jako koruna, ale zla nadělal ve světě víc než dost. Přenášel infekci.

Koroňák si vyrazil do ulic a hned se k němu připojovaly i ostatní zlé viry a bakterie, které mohou člověku způsobit chřipku, zápal plic nebo angínu. Když se to dozvěděla bakterie Agentka Bifidka, okamžitě chtěla Koroňáka zastavit. Sama byla bifidobakterií a pomáhala uzdravovat lidi. Byla to totiž bakterie, která si nikdy nepřála škodit, ale chtěla pomáhat. Proto se snažila všechno zlo zastavit.

Agentka Bifidka měla plán. Převlékla se za bakterii, která dokáže způsobit chřipku, a připojila se ke Koroňákovi. Chtěla vypátrat, jaké má Koroňák plány, a tajně mu v tom chtěla zabránit. Zjistila, že se chce dostat do všech zemí a nakazit co nejvíce lidí. Vydala se proto do zemí dříve než on a varovala ostatní bakterie před Koroňákem. Musí Koroňáka společně zastavit. V jedné zemi bakterie vytvořily tak velké vojsko, že se přes něj Koroňák nedostal dál.

Po měsíci putování si musel vyčerpaný Koroňák odpočinout. Agentka Bifidka mezitím svolala ze všech zemí uzdravující bifidobakterie a společně přepadly Koroňáka a jeho pomocníky. Koroňák se sice bránil, ale bifidobakterií bylo tolik, že nemohl zvítězit. Bifidobakterie vyhnaly Koroňáka z celého světa a od té doby ho už nikdy nikdo nespasil.

Agentka Bifidka

Bez křídel

Tam kde jsou vážky větší než lidé, tam kde sopky vybublávají každý druhý den a ještě se nevykácel ani jeden strom, tam v tom neznámém světě žily ještěrky, které měly křídla. Byly veliké a neplivaly oheň. A tam se právě vyklubal malý Fev. Byl jeden z nich, až na to, že on jediný neměl křídla.

Roky plynuly a Fev začal chodit do školy. Všichni se mu smáli, že nelétá, že jen chodí a je pomalý. Fev tím velice trpěl. Chtěl být jako všichni ostatní a mít křídla. Dokonce si jako první na světě sestavil paraglider, bohužel ho hned po zkoušce spálil. Měl v něm díru a zapomněl ji zašít, a když se chystal vzlétnout, zřít se rovnou dolů do kráteru vyhaslé sopky. Zlomil si svůj roh na čele, který se mu často lámal.

Jednou ráno se Fev vzbudil a šel na snídani. Zapnul televizi, díval se na zprávy a zděsil se. Paní moderátorka měla roušku. To, co však říkala, bylo mnohem horší: „Jsme v nemocnici U Svatého Munga, abychom zjistili, jak na tom je pacient nula.“ Rychle otevřel počítač a zjistil, že takových zpráv je plný internet. Články na něj křičí z monitoru: „Připravte se na katastrofu! Nakupujte toaletní papír a trvanlivé potraviny!“ Fev si vyhledal, že se jedná o nový virus, který připravuje draky o křídla. Jmenuje se Wing-1 a všichni se bojí, že o svoje křídla přijdou.

O pár měsíců později už nikdo křídla neměl. Fev byl chvíli šťastný, že všichni poznali, jak se celou dobu cítil. Ale pak mu jich bylo líto, protože nedovedou chodit, neví jak. Rozhodl se, že založí centrum, kde pomůže všem, teď už bezkřídlym ještěrkám naučit se chodit. Pomáhal mu jeho talisman Koronárek Mazlíček.

Fev měl velký úspěch. V Drakocentru se všem, co neměli křídla, líbilo a velice brzy se naučili dobře chodit.

Koronárek Mazlíček

Corona prasátko

Bylo jednou malé prasátko, které se jmenovalo Corona prasátko. Jednoho krásného slunečného rána však prasátko zjistilo, že v celém světě řádí velký zloduch, který se jmenoval Koronavirus, ale měl i přezdívku Covid-19.

Když se prasátko dívalo na pořad Vepříkovy zprávy, dozvědělo se, že už Koronavirus nakazil mnoho lidí na světě. Velký zloduch začal nejdříve ubližovat lidem v daleké velké zemi. Rozhodlo se, že zloducha musí zastavit, aby už žádným lidem neubližoval.

A tak se prasátko vydalo na průzkum, co ten zloduch vlastně dělá. Našlo si ho a zavřelo do prasečího chlívku a nedávalo mu vůbec nažrat. Zloduch hubnul a nakažených lidí začalo ubývat. Hodně se jich uzdravilo a z toho mělo prasátko největší radost. Zloduch už byl jako sušinka a brzy zahynul.

Nakonec všechno dobře dopadlo a lidé se zase mohli radovat.

Odvážné Prasátko Korona

Černokněžník Sarkas XIX.

Jednoho dne se v daleké zemi objevil černokněžník Sarkas XIX. Byl to zlý tvor, vymýšlel, jak ovládnout svět pomocí kouzel. Měl armádu zlých netopýrů. Rozuměl jejich řeči a často se i sám přeměňoval na netopýra. Jednoho dne večer dostal nápad, jak zkusit svět ovládnout. Černokněžník byl dobrý vědec, uměl vyrobit mnoho lektvarů, elixírů i jedů.

Druhého dne se pustil do práce. Ještě ten den měl nápoj hotový. Celý měsíc ho museli netopýři pít. V těle se jim vytvořil zhoubný vir a netopýři ho začali přenášet po celém světě. Šířil se rychleji, než černokněžník očekával, což ho těšilo. Lidé onemocněli těžkou chorobou.

Smělé plány černokněžníka Sarkase XIX. překazil známý badatel Alchymista Úspěšný. Se svou skupinkou pomocníků a rádců dovedl vyrábět a zkoušet různé masti a účinné léky na neznámé nemoci. Přidali se k nim i ostatní bylinkáři a lékaři a všichni z celé pohádkové říše. A tak se stalo, že černokněžník Sarkas XIX. byl poražen, netopýří vir zmizel a lidem se zase dobře žilo.

Alchymista Úspěšný

Devatenáctihlavý drak

Byla jednou jedna princezna, která žila za devatero horami, devatero lesy a jednou loukou. Jmenovala se Korona Covidová a chtěla si podmanit svět a vládnout mu. Toužila získat zlatou kouzelnou korunu. Vyhrožovala, že jinak sešle katastrofu, která zasáhne celý svět. A jak řekla, tak udělala. Poslala do světa draka Covida s devatenácti hlavami a jeho kamaráda Rouškožrouta. Rouškožrout jedl roušky, aby se lidé nemohli před drakem Covidem bránit.

Ale jednou kouzelník Dobroděj nachystal na Rouškožrouta léčku. Nastražil na něj začarovanou roušku. Rouškožrout ji snědl a proměnil se v milion roušek. Lidé se hned začali chránit a nosili roušky. Proto Covid začal prohrávat.

Princ Remdesivir se vydal za drakem Covidem. Usekl mu všech devatenáct hlav a poslal je princezně Koroně Covidové. Když Korona hlavy uviděla, pukla vzteky a vypařila se.

Od té doby se již COVID-19 na světě nešířil.

Rouškožrout Prokletý

Doktor Jehla a neřád Korokoro

Přišel čas, kdy bylo těžké období plné nemocí, starostí a bolesti. Doktor Jehla léčil trpaslíčky v lese. Dozvěděl se, že ve vsi řádí neřád Korokoro. Byl skoro všude. Objevil se i v lese u trpaslíků.

Trpaslíci začali být slabí a nemocní. Měli horečky, zůstávali doma v mechové chaloupce a nemohli se scházet u mechového kopečku pod stříbrným smrkem. Doktor Jehla chtěl vymyslet, jak pomoci skřítkům od neřáda Korokoro. „Co když je to vir, který se šíří prskáním?“ pomyslel si Jehla a rozhodl, že se všichni musí chránit. Trpaslíci začali nosit šátky přes pusy a myli si pečlivě a často ruce. Neřád Korokoro najednou začal ustupovat. Vztekal se, že už měl všechno krásně pod palcem a vyfoukla mu to nějaká rouška od doktora Jehly. Trpaslíci se začali pomaličku uzdravovat a scházet se spolu.

Doktor Jehla byl od trpaslíčků odměněn. Za pomoc dostal od trpaslíků malý talisman Trpaslíka Lesního.

Trpaslík Lesní

Duhový hrdina

Zlý čaroděj Koronáč zaútočil na Barevnou zemi. Měl zvláštní a ošklivou moc. Na koho se upřeně podíval, tak hned onemocněl, protože na něj dýchal jedovatý vzduch.

Ve městečku, kde Koronáč zaútočil, žil naštěstí hodný, odvážný a vzdělaný hrdina Virožroutík Duhový. Dovedl chránit lidi před různými nemocemi. Léčil je vodou, sluníčkem a barevnou duhou. Uměl si poradit i se zlým Koronáčem. Rozdával lidem kouzelnou roušku a dával jim ji přes obličej. Za malou chvíli už nebyl člověk nakažen.

Jednou se Virožroutík a Koronáč potkali. Oba se na sebe nepřátelsky podívali. Bylo vidět, že se chystají k boji. Ani jeden se druhého nebál. Pustili se do sebe. Virožroutík měl jako zbraň zázračné roušky a Koronáč měl jen svůj vir. Virožroutík ho celého obmotal rouškami a Koronáč poznal, co to je, když někdo nemůže dýchat. Nejdřív naříkal, prosil, začal chroptět a potom se celý vypařil a bylo po něm.

Celé město se radovalo a slavilo vítězství Virožroutíka Duhového nad Koronáčem. Virožroutík Duhový se stal věhlasným hrdinou na celém světě.

Virožroutík Duhový

Kaktus Herold

Jedna malá holčička, jmenovala se Bětka, měla moc ráda zvířátka a rostlinky. Měla doma pejska, morče, papouška a také hodně květin a mezi nimi i tři kaktusy. Každý večer, když byla tma, si s ní zvířátka i rostlinky povídaly. Bětka jim vyprávěla, co přes den zažila.

Jednou v noci, když všichni spali, někdo zaklepal na okno. Bětka otevřela, ale za oknem nikoho neviděla, tak zavřela a šla spát. Ale ráno všechny rostlinky a zvířátka vypadaly jinak. Zvířátka kašlala, rostliny uvadaly a Bětka měla strach, že umřou. Jen ten největší, kaktus Herold, byl zdravý. Řekl Bětce, že oknem, které v noci otevřela, vlétla do pokoje zlá víla Viruska. Měla kouzelnou hůlku, ze které jedním mávnutím vylételi zlí neviditelní skřítkci a ničili vše živé. Získávali tak větší sílu. Každou noc vylétali skřítkci ze zvířátek a rostlinek ven a hledali, co by ještě zničili. Kaktus Herold si na ně v noci počíhal a svými ostny všechny skřítky propíchal. Skřítkci tak ztratili svou sílu a moc.

Když se ráno Bětka vzbudila, viděla, že po tom, co zasáhl její statečný kaktus Herold, kytičky zase kvetly a zvířátka byla zdravá. A Herold se stal jejím největším kamarádem.

Imunolog
Herold Kaktus

Korona a pan Virožrout

V jedné vesnici žily vedle sebe dvě rodiny. Rodina pana Virožrouta a rodina paní Korony. Pan Virožrout se svou ženou Antivirkou se starali o to, aby se každému dobře dařilo. Malý Viroužík měl psa Rouškonose a často si hrál venku s ostatními dětmi.

Pan Koronáč nebyl často doma. Nikdo však nevěděl, kde se toulá a co dělá. Paní Korona měla hodně dětí. Nikdo si s nimi nechtěl hrát. Chtěly se jen prát a ubližovat menším dětem. Chodily špinavé, ušmudlané a skoro se vůbec nemyly. A tak se stalo, že všichni kolem onemocněli ošklivou nemocí. Malí Koronáčci nezůstali doma a neléčili se.

Když na dvorku zase jednou probíhala bitva mezi dětmi, Virožrout řekl: „Takhle to nejde dál. Dojdu za Koronou!“ Antivirka přitakala: „Máš pravdu, už je na čase. Vždyť takhle vznikne úplná epidemie!“ Najednou přiběhl pes Rouškonos. Přinesl roušky a Antivirka zvolala: „To je nápad! Rouškonose, běž, zažeň děti a dej jim roušky! Už nebudou moct dál šířit vir!“ A vydali se za Koronou. Hned jak vyšli ze svého domu, vrhly se na ně děti Korony. Antivirka, Virožrout a Rouškonos se však nedali. Všem Koronákům uvázali přes nos a pusy roušky. Paní Korona se strašně urazila a rozzlobila se. Rodinka Koronáků se odstěhovala a zmizela. Nikomu se po nich nestýskalo, nikdo je totiž neměl vůbec rád.

Zlo bylo poraženo a dobro zvítězilo. Virožrout se svou rodinou žijí dodnes a všichni je mají dál rádi.

Antivirka

Virožrout Veliký

Rouškonos

Koronažrout Stéblo

Kdysi žila jedna holčička Pepina a ta měla babičku, která jí každý den před spaním vyprávěla a hrála pohádky. Předváděla je s loutkami a maňásky, které měla Pepina ráda. Jedna z pohádek se jí obzvlášť líbila.

V pohádkové říši žila malá Barborka a musela strávit šest měsíců doma v karanténě, protože byla moc nemocná. Nemohla vůbec chodit ven, a pokud ano, tak jen s rouškou, která ji škrtila za ušima. Musela se každý den učit jen doma a nemohla se vídat se svými kamarády.

A to všechno proto, že v okolí řádil bezhlavý jezdec jménem Koroňák. Byly to hrozné časy. Bezhlavý jezdec všem, koho venku potkal bez roušky, utínal hlavy nažhaveným mečem.

Vše se dělo do doby, než se objevil koronažrout Stéblo. Stéblo se utkal s bezhlavým jezdcem, byl to souboj na život a na smrt. Chvilku se prali, pak mu Stéblo vzal kouzelný meč a pomocí něj Koroňáka zabil. Ten významný den, kdy byla pohádková říše zachráněna, nastal 23. 8. 2008 na narozeniny koronažrouta Stébla, kterému bylo právě 24 let.

Všichni, komu Koroňák uťal hlavu, obživli a život všech se znovu vrátil do starých pohádkových kolejí.

Pepině se pohádka moc líbila a už se těšila, co jí babička bude příště vyprávět.

**Koronažrout
Stéblo**

35
30
25
20
15
10
5
0

Králíček Teddy

Malá Klárka si moc přála králíčka. Po roce přemlouvání jí rodiče králíčka koupili. Klára z něj měla moc velkou radost. Dala mu jméno Teddy. Jednoho dne se Teddy Klárce ztratil. Nemohla ho nikde najít.

Teddy se vydal do světa. Cestou na něho čekalo mnoho překážek. Šel a šel, až došel k Černému moři. Nemohl dál, protože neuměl plavat. Na břehu Černého moře však potkal orla Viléma, který ho přes moře přenesl. Během cesty se z nich stali velice dobří přátelé. Když moře společně překonali, Teddy poděkoval Vilémovi za pomoc a rozloučil se s ním. Chtěl jít do Země draků. Cestou ještě navštívil mnoho zemí. Jednou z nich byla Země slonů. I tam potkal mnoho nových přátel, kteří mu pomohli zemi přejít, aniž by mu někdo uškodil. Dostal se až na hranici se Zemí draků. Tam se však sloni neodvážili, jelikož slyšeli o Strašlivém Drakovidu. A tak musel Teddy vyrazit na nebezpečnou cestu sám.

Když procházel Zemí draků, seznámil se s místními draky, kteří mu ukázali cestu k Drakovidovi. Šel Teddy cestou necestou, až došel k velké hoře, kde sídlil Strašlivý Drakovid. „Drakovide!“ zakřičel Teddy. „Já jsem Teddy a přišel jsem se tě zeptat, proč chceš zničit celý svět?“ „O čem to mluvíš?“ divil se Drakovid. „Ne, já nechci nikomu ublížovat. Já chci být jen známější a mít kamarády. Nejsem DRA-COVID,“ řekl Drakovid smutně.

„Jestli chceš, můžeme být kamarádi my dva,“ řekl Teddy váhavě a trochu se bál. „To bych byl moc rád! A ty také bydlíš v Zemi draků?“ ptal se Drakovid a úplně se rozzářil. „Ne, já bydlím v Zemi lvů u jedné holčičky jménem Klárka, která se o mě stará.“ „Teď když jsme kamarádi, tak mi slib, že až se vrátíš domů, napíšeš mi dopis,“ požádal ho Drakovid. „To je samozřejmé,“ řekl Teddy radostně. „A nechci se jmenovat Strašlivý Drakovid, protože si mě pak pletou s DRA-COVIDEM.“ Teddy odpověděl rozhodně: „Ty budeš normální drak a budeš se jmenovat Drako-věd Kryšpín, protože budeš psát dětem pohádky o dracích a budeš mi je posílat.“

„Musím se už vrátit domů, nevádí ti to?“ ptal se Teddy. „Ne, nevádí, už běž. Klárka o tebe bude mít strach, však už jsi dlouho pryč,“ řekl Kryšpín. „Nebud' už smutný a neboj se. Až přijedu domů, s Klárkou ti napíšeme dopis,“ řekl Teddy, Kryšpína objal a podal mu ruku. „Dobře, děkuji ti. Ahoj!“ loučil se Kryšpín. Cestou zpět domů Teddy opět navštívil Zemi slonů a všechno, co zažil v Zemi draků, jim povyprávěl. Když došel až k Černému moři, orel Vilém ho zas přenesl přes moře. Po cestě mu Teddy také vyprávěl, co všechno zažil. Pak se s Vilémem rozloučil a namířil si to rovnou domů.

Najednou se Teddy probudil doma na zahrádce. Nejdříve si ho nikdo nevšiml, ale potom ho zahlédla Klárka, která si na zahrádce hrála. „Mamííí, Teddy se vrátil!“ zakřičela Klára. Maminka přiběhla a nemohla uvěřit svým očím. Byla ráda, že Klárka našla Teddyho a všechno dobře dopadlo.

A Teddy často vzpomínal na sen, který se mu zdál pod hruškou na zahrádce.

Odvážný králíček Teddy

Město sladkostí

Byl jednou jeden koronažrout Oskar, kterého měl každý rád, protože byl moudrý, chytrý a mnoho toho znal. Jeho sestra virožroutka Amálka byla půvabná a krásná, každému dovedla pomoci. Měli se moc rádi.

Jednoho dne se rozhodli, že půjdou do světa. Najednou se ocitli v pohádkovém světě sladkostí. Místo lidí tam žili perníčkoví panáčci a panenky. Na nebi pluly mraky z cukrové vaty, pršely bonbóny a duha byla z barevných pendreků. Všechno bylo ze sladkostí, celé město.

Když přišel Oskar s Amálkou do Města sladkostí, nikoho neviděli. Nakonec potkali jednoho perníčka a on jim řekl, že sladký svět postihla virová epidemie. Všechny sladkosti zhořkly a nedaly se jíst. Město můžou zachránit jen sourozenci, kteří se mají velice rádi, a tím mají i kouzelnou moc.

Druhý den se vydali hledat místo, odkud koronavirus pochází. Neprozradili, že jsou to oni, sourozenci koronažrout a virožroutka. Chodili sem a tam a najednou si Amálka všimla velké sopky na konci města. Když přišli k sopce, viděli, že je vysoká a kluzká. Byla celá z másla. Přesto se dostali až nahoru. Dívali se na krásné Město sladkostí. Do sopky vedly schody, a tak sourozenci sešli až na její dno.

Tam sídlil velký hladový drak a okamžitě se na ně vrhl a chtěl je oba spolknout, Amálka virožroutka a koronažrout Oskar však měli kouzelné schopnosti a moc. Znehynběli draka, zamotali mu nohy, aby se nemohl hýbat. Drak se chtěl pohnout, ale místo toho upadl a způsobil zemětřesení. Děti draka sladkostmi a bonbóny uspaly. Za drakem byla dlouhá chodbička a vedla ke zdroji koronaviru. Šli dál a dál a najednou uviděli tři čarodějnice, jak ve velkém hrnci vyrábějí koronavirus.

Sourozenci se k čarodějnícím co nejdříve přiblížili. Jakmile je čarodějnice spatřily, vrhly se na ně a svázaly je lanem z koronaviru. Zapomněly ale na to, že Oskar i Amálka dovedou ničit koronavirus. Za chvíli už koronažrout s virožroutkou byli volní. Čarodějnice si nevšimly, že děti utekly, a dál se věnovaly přípravě koronaviru. Sourozenci na čarodějnice vylili veliký vařící hrnec koronaviru a začalo hořet. Drak slyšel, jak čarodějnice křičí o pomoc. Běžel za nimi a společně v ohni uhořeli. Poté se sourozenci vrátili do Města sladkostí a všichni obyvatelé jim tleskali, mávali a radovali se. Ze sopky už nevycházel kouř koronaviru, ale mléčná čokoláda.

Když se ráno sourozenci vzbudili, uviděli na náměstí velkou sochu postavenou na jejich počest. Večer, když už se setmělo, zavolali občané Města sladkostí Oskara i Amálku do cukrárny, která se jmenovala podle nich – CUKRÁRNA SOUROZENCŮ OSKARA A AMÁLKY.

Virožroutka

Koronažrout

Modrý virožrout

Jednou dorazila zlá nemoc do té nejmenší země na světě. Byl to vlastně zlý drak, kterého nikdo nedovedl zastavit. Chrlil jen jedovatý oheň a síru. Každý před ním utíkal pryč. Nemoc se však stále šířila.

Ale jednou se objevil statečný Modrý virožrout, který stále nosil přes ústa stylovou roušku a dovedl se přeměňovat na Žlutého virožrouta.

Všichni byly šťastní, protože o Modrém virožroutovi už hodně slyšeli. Ochránil již několik zemí a teď dorazil i do té nejmenší země na světě. Dal hroznému drakovi několik roušek přes tlamu. Ten nemohl dýchat, padl k zemi a udusil se.

Lidé jásali a Modrému virožroutovi děkovali.

O chlapci Davidovi

Bylo nebylo, za devatero řekami a devatero horami bylo království, kterému vládl velmi hloupý král, a jak už to tak v pohádkách bývá, i tento král měl svého vychytralého rádce, který se jmenoval Hrabíš. Všichni poddaní se na nádvoří bouřili, nechtěli ho, ale bohužel marně. Král byl příliš starý a hloupý na to, aby se mu vzepřel. Hrabíš se vzpourám poddaných jen vysmíval. Sedláci se marně snažili zachránit ornou půdu, na které už skoro nic nešlo vypěstovat, a zastavit znečišťování přírody. Ubývalo zvířátek, včeliček, rostlin i pitné vody.

Poddaní neustávali v boji proti zlu, ale někteří, bohužel, záviděli Hrabíšovi bohatství a moc. A tak se přidali na jeho stranu, aby získali stejné bohatství. Na jejich bezohledné zacházení s přírodou jen za účelem zisku se víla Země a víla Příroda už nemohly dívat, a tak seslaly hrozivý mrak, korona mrak. Celé království pokryla černota, smutek a strach. Lidé se báli vycházet na ulici, nikde nebylo ani živáčka, nebylo co jíst ani pít a lidé byli na konci svých sil.

V království žil statečný a velmi moudrý chlapec David, který se vydal se svým psem Plutem požádat vílu Zemi a vílu Přírodu, aby pomohly lidem. Víly byly velmi laskavé a trpělivé a pomoc slíbily. „Milý Davide, jsi velmi statečný,” řekly mu. Darovaly Davidovi na pomoc skřítku Koronažrouta.

Zlému rádcovi Hrabíšovi se přestalo dařit, utekl ze země a už o něm nikdy nikdo neslyšel. Starý král jako zázrakem přišel k rozumu, předal žezlo a vládu statečnému Davidovi a od té doby se království už jen dařilo. Skřítek Koronažrout pomáhal vládnout Davidovi a lidem radil, jak správně mají o přírodu pečovat, aby planetu Zemi zachránili.

Skřítek Koronažrout

Pan Jelítko Bystrozraký

Žil byl jednou jeden, nebo možná žily byly dva a pak i tři koronaviry. Jejich zálibou bylo, že zavíraly lidi do domů a nutily je, aby nosili roušky. Ale byl tady i léčitel a mistr kouzel pan Jelítko Bystrozraký. Pan Jelítko byl trochu při těle, rád nosil černou vestičku, měl velké zvědavé oči a dlouhé vousy. Přes ústa si dával ve své laboratoři roušku, aby se nenadýchal výparů z pokusů, které rád prováděl. Ve své laboratoři se snažil vymyslet lektvar, který by zničil všechny nebezpečné viry, tedy i koronaviry. Pak by mohli lidé zase sundat roušky a obejmout se.

Ale nedařilo se mu to. Všechny pokusy mu koronaviry překazily a stále sílily a sílily. Jestli lektvar neobjeví, budou muset lidé dál zůstat doma. Neuvidí svoji babičku a svého dědu ani kamarády a všechny ty, které mají rádi. Budou velice smutní. Tak se pan Jelítko rozhodl, že se vydá na dalekou cestu do tajné jeskyně pro vzácnou vodu.

Překonal řeky, lesy, až došel ke skále, kde byla tajná jeskyně. V jeskyni se seznámil s významným učencem, který mu nabídl pomoc. Nabrali vzácnou vodu a zase dlouhou cestou se vrátili zpět do Jelítkovy laboratoře. Po návratu pracovali dál na svých pokusech. Až se jim podaří lektvar vyrobit a zničit koronaviry, bude to jejich největší úspěch. Lidé se zase budou moct spolu setkávat a prožívat mnoho pěkných zážitků.

Trvalo to ještě dlouhou dobu, ale nakonec se jim podařilo lektvar vyrobit a koronaviry zničit.

**Vědec
Jelítko Bystrozraký**

Pepík a čarodějnice Haxana

Byl jednou jeden kluk a jmenoval se Karlík. Bylo mu 6 let. Každý večer ze své postýlky volal na babičku: „Babi, vymyslíš si zase nějakou pohádku?“ Babička řekla: „Ano, to víš, že jo. Tak poslouchej.“ Karlík se přikryl peřinou a babička začala vyprávět.

„Jednou žila čarodějnice Haxana. Byla zlá, neměla lidi vůbec ráda, a na Zemi proto přivolala vir. Smála se a radovala, když začali lidé stonat. Najednou se na Zemi objevil virožrout a všem řekl: „Jmenuji se Pepík a pojídám viry, abyste zdraví byli.“ Měl modré vlasy a velikou pusou. Čarodějnici se Pepík vůbec nelíbil. Chtěla Pepíka zahnat do své jeskyně. Pepík zvolal: „Hir, hir, hir, já zničím tenhle vir!“ A poté, co to řekl, se čarodějnice hodně naštvála. Pepík chvíli přemýšlel a použil další kouzlo: „Ať vir je pryč.“ A pak vir snědl, protože byl virožrout. Čarodějnice zbledla, skřehotavým hlasem zaječela a na svém koštěti odletěla hodně daleko a už se nikdy neukázala. A vše bylo tak, jak má být.“

„Babi, ta pohádka byla hezká, ale moc krátká. Zítra musíš vymyslet delší.“ Karlík dal babičce pusou a za chvíli už spal.

Požíračvir Pepík

Povídka vědecká

Byla jednou jedna tajná laboratoř, kde byl ve skleněné nádobě schovaný korožrout. Jednou do laboratoře přišel vědec a omylem tu nádobu rozbil a korožrout utekl do světa.

Nejdříve prošel nejbližší zemi a pak se výletní lodí dostal až k moři. Rozhodl se, že vlastně může procestovat celý svět. Vědci ho sledovali a pronásledovali po celém světě, a ani po dvou měsících ho nechytili. Na místo, kde napáchal spousty škod, se vždy dostali pozdě. Už byl zase někde jinde. Rozhodli se, že počkají, až korožrout zmizí sám. Tak čekali a čekali a virus pořád nemizel.

Mezitím začali bádát nad novými léky, které by jim pomohly dostat korožrouta zpět do laboratoře. Tvořili a tvořili a vytvořili lék jménem 20-ANTI_COVID-19, který potom vyzkoušeli na netopýrovi. A fungovalo to. Tak začali ten lék dávat lidem a byli úspěšní. Najednou se korožrout ve světě necítil bezpečně, a tak se vrátil zpět do laboratoře pod přísný dohled vědců.

**Korožrout
usměvavý**

Princ Felix

Byla jedna čarodějnice Kazimíra, která byla velmi zlá. Žila v temném lese a jedla jen jedovaté houby. Vařila si elixíry, aby byla krásná a stále mladá. Chtěla vládnout celému světu a vzít si za muže dobrého prince Felixe.

Jednou vymyslela jedovatý elixír, který chtěla vypustit do vzduchu a přiotrávit mnoho lidí, aby je mohla ovládat. Pozvala prince Felixe do své jeskyně. Princ přišel, ale hned poznal, že je zle. Na Kazimíru se dobře připravil, aby jí zabránil udělat zlo. Na nos a pusu si dal roušku a do kapes pytlíky s pepřem. Hodil je na Kazimíru, ta začala kýchat a kýchala tak dlouho, až se ukýchala k smrti.

Zlo bylo pryč a princ Felix se vrátil do království, kde se všem žilo dobře.

Princ Felix

Rouška Zelenavý a Morgana

Jednoho krásného slunného dne se Rouška rozhodl skoncovat jednou provždy se zlou čarodějnici Morganou, která čím dál víc ubližovala lidem. Dokonce na ně posílala i těžké a nevyléčitelné nemoci.

Rouška proto jednoho dne oznámil mamince: „Už jsem se rozhodl! Zničím Morganu!“ „A jak to chceš udělat?“ zeptala se ustaraně Rouškova maminka. Rouška chvíli přemýšlel. „Mami, přece máme na půdě schovaný kouzelný meč po tatínkovi,“ řekl Rouška. „Aha, vidíš, úplně jsem na to zapomněla,“ odpověděla maminka.

Rouška odešel na půdu hledat kouzelný meč po tatínkovi a hlavně Knihu kouzel a zaklínadel. Za dva dny řekl mamince: „Už umím všechna kouzla, mami! Půjdu hledat Morganin palác. Morganu zničím.“ „Opravdu?“ zeptala se maminka. „Ano!“ odpověděl rozhodně Rouška. „Bojím se o tebe, ale vidím, že jsi statečný,“ usmála se maminka. A Rouška se vydal za Morganou.

Morgana měla ve své komnatě velikou skleněnou kouzelnou kouli, do které se často dívala. Seděla ve svém křesle a najednou uviděla, jak se k jejímu paláci blíží záhadná postava. Než se Morgana nadála, stál Rouška proti ní.

Morgana se začala třást strachy. Rouška silným hlasem zvolal: „Abrakadabra, Morgano, zatra! Hom sem, hom tam! Už na nic nečekám!“ V tom okamžiku se vytvořil obrovský portál a za strašného křiku a jekotu čarodějnice Morgana navždy zmizela.

Rouškovir

Zelenavý

Rychložrout a Lichožroutka

Jednou takhle na chatě, v sobotu odpoledne, povídá dědeček: „Děti, to byly časy, když jsem byl mladý!“ A na chvíli se zamyslel. „Povídej!“ výskají děti. „Dobře, dobře,“ řekl děda a začal.

„Byla jednou jedna Lichožroutka, a protože chtěla jen samé dobro, lidé z gangu Lichých ponožek ji unesli. A tak žila sama bez svých kamarádů. Moc se jí stýskalo. Proto liché ponožky rovnala a zašívala. Jednoho dne se podařilo jejím kamarádům vloupat se k únoscům a s Lichožroutkou uniknout ze skladu lichých ponožek.

Lichožroutka jednoho dne našla k sobě druhou ponožku Rychložrouta Rozhodného. Byl to pořádný kluk! Každou ponožku rozdrbal, nebo ztratil. A od té doby byli stále spolu. Měli hodně kamarádů. Společně bojovali proti zlým silám, proti nemocem, drakům a všemu, co přináší zlo. Jezdili na malém dinosaurovi a pomáhali všude na Zemi. Rozdávali smích a radost a všichni byli zdraví a spokojení.“

„Jú, to byla hezká pohádka!“ jásaly děti. A dědeček jen dodal: „To byla moje kamarádka ponožka a já byl ten kluk, co každou chvíli měl rozdrbanou ponožku.“ A babička kývá hlavou, i jí se pohádka líbila.

Rychložrout
Rozhodný

Šikovný Vitamínek

Vitamínek byl šikovný kluk. Chtěl mít hodně kamarádů. Jednou potkal kluka, který se jmenoval Covid. Covid ale ubližoval ostatním klukům a vytahoval se na ně. Vitamínek si řekl, že ho nevezmou do party, když to bude dělat dál. Ale Covid schválně na kluky kýchal a prskal, aby se od něho nakazili.

Vitamínek si řekl, že bude muset přeci jenom Covida zastavit, protože to Covid dělal i na dospělé a všichni byli velmi nemocní. Měl skvělý nápad. Každému člověku na světě dá vitamíny, ovoce, zeleninu a vše, co budou lidé potřebovat, aby byli zdraví. Snažil se, jak nejlépe uměl. Vitamínkovi to trvalo dlouhou dobu, než se i malé děti naučily jíst zeleninu a ovoce, aby měly dost vitamínů a nebyly zbytečně nemocné. Ale podařilo se.

Všichni Vitamínka uznávali a na jeho počest začali vyrábět nový nápoj VITAMÍNEK PRO DĚTI. Covidovi se to vůbec nelíbilo a raději utekl.

Virožrout Vitamínek

Tajná zbraň

Jednoho krásného dne král Koronažrout Lesní odpočíval ve své komnatě. Přiběhl k němu posel a povídal: „Můj pane, král Virák ze sousedního lesního království už zase řádí v našich lesích a vesnicích! Učí svého syna Viráka XIX. přepadat naše lesy, vesnice a infikovat naše obyvatele i dobytek.“

„Jedeme tam,“ řekl král Koronažrout. Když král viděl, jak Virák se svým synem kradou babičce majetek, naštvál se a zařval: „Okamžitě zmiz, nebo tebe i tvé království rozsekám na kusy!“ Král Virák vykřikl: „Vyhlašuji ti válku, Koronažroute!“

A potom se začali bít, ale král Koronažrout Lesní měl tajnou zbraň DEZINFEKCI. Pomocí dezinfekce zničil tisíce bojovníků krále Viráka, a tak válku rychle vyhrál. Král Koronažrout byl rád, že už nikdo neznečišťuje jeho zemi.

A tak žili šťastně až do smrti.

Koronažrout
Lesní

Virožroutka Eva

Jednoho krásného večera, když měsíc hodně zářil, si Zuzanka brzy lehla do postele. Maminka za ní na chvíli přišla, přisunula si židli k Zuzančině posteli a začala vyprávět slíbenou pohádku.

Žila byla virožroutka Eva, měla rudé vlasy a do vlasů si dávala oranžovou mašli. Ráda nosila hnědý svetřík a bílé kamaše. Jednou se Eva rozhodla, že chce pomáhat lidem. Bylo to právě v době, kdy drak poslal na jejich svět virus. Eva nečekala a šla za drakem. Přemýšlela, kde by mohl drak být. Nejdřív šla po louce až k tmavému lesu. Pokračovala dál a dál a náhle uviděla drakovu jeskyni. Šla blíže, drak vylezl a řekl: „Co tu pohledáváš?“ Eva mu řekla svoje přání: „Dej ze Země virus pryč! Lidé jsou nemocní, chci jim pomoci.“ Drak odpověděl: „Chci se podívat na ty nemocné lidi.“ A potichu se zasmál.

Eva souhlasila, ale tušila, že drak chystá něco nekalého. Když přišli k městu, drak byl již hodně vysílený. Narazili také na měření teploty a drak ji měl hodně vysokou. Bylo mu čím dál hůř. Sám byl virem nakažený. Slíbil, že hned, jak se uzdraví, odstraní virus ze světa, protože to hrozně bolí.

Eva mu ale nevěřila. Protože byla sama virožroutka s kouzelnou mocí, tak draka rychle odstranila i se všemi viry, a to zaklínadlem: „Viry, viry, sem, ať je čistá Zem.“ A bylo zase dobře.

Požíračka Eva

Virus z Marsu

Je rok 2050. Lidé na Marsu vybudovali základnu. Postavili generátor na výrobu elektřiny, aby měli světlo.

Při zkoumání povrchu planety objevili propadlou jeskyni, ve které bylo malé jezírko. Kolem rostly rostliny podobné sporám. Při práci dodržovali přísná bezpečnostní pravidla. Namyšlený vědec Peter Smith si při odebírání vzorku ze spor sundal ochranné pomůcky, aby lépe viděl. Ale co se nestalo. Z houby vystříkl proud prachu a vnikl vědci do úst a nosu. Vzápětí se Smith rozkašlal. Pomyslel si, že je to z prašného prostředí planety. S ostatními se vrátil na základnu.

Za šest měsíců přiletěla další expedice. Když vstoupila na základnu, objevila těla svých předchůdců a zděsila se. Všichni začali pátrat, co se přihodilo. Dělalí testy a zjistili přítomnost viru, který nazvali koronavir. Nalezená těla hermeticky uzavřeli do jedné místnosti a následně znovu prohledali celou základnu. Našli jednoho přeživšího a ten jim řekl o sporách. A jelikož vir zůstává ve vzduchu, byli všichni nakaženi a museli zůstat na základně.

Nikdo zatím netušil, jak s virem bojovat, ale všichni pevně věřili, že se jim brzy povede najít účinný lék a rychlé řešení.

Covid Zubatý

Zachránce Modrovir

Bylo nebylo jedno překrásné království, ve kterém žily spanilé víly. Všichni byli šťastni až do té doby, než jim zemřela královna Violka. Místo ní měla vládnout její sestra Škodilka, která byla ve skutečnosti zlá, zákeřná a chtěla se zbavit všech ostatních víl. Aby se víl zbavila, potřebovala draka Baciláka, který místo ohně chrlí bacily. Škodilka měla kouzelnou knihu a přivolala si na pomoc Baciláka z daleké země.

V temném lese žil virožrout Modrovir. Byl to ochránce dobrotivých víl. Dozvěděl se, že ve Spanilém království je drak, který chrlí bacily a chce všechny nakazit. Modrovir neváhal a vydal se do Spanilého království. Šel daleko předaleko. Cestou potkal krásnou houbu jménem Mydlinka, ve které bylo ukryto mýdlo. Mydlinka se Modrovira ptala, kam jde. Modrovir Mydlince vyprávěl, co všechno slyšel a co je třeba udělat. Tak šli na pomoc dva.

Šli dál a už byli skoro u království, když najednou spatřili skřítku Dezinfíčáka, který plival dezinfekci. Modrovir a Mydlinka ho poprosili, aby se k nim přidal, protože čím jich bude víc, tím dřív draka Baciláka porazí. Zanedlouho dorazili do království a dali se do práce. Modrovir žral bacily, Mydlinka omývala víly a Dezinfíčák čistil věci. Potom šli do jeskyně, kde žil drak Bacilák. Dozvěděli se, že Bacilák chrlí bacily od té doby, co byl nemocný, a že ho k tomu přinutila zlá víla Škodilka. Dřív se nejmenoval Bacilák, ale Žežulák a měli ho všichni rádi. Modrovirovi, Mydlince a Dezinfíčákovi bylo Baciláka líto, a tak ho zkusili vyléčit. Nebudete tomu asi věřit, ale draka Baciláka skutečně vyléčili.

Škodilka nesnesla pohled na to, jak je všude čisto, že drak Bacilák je vyléčený a uzdravený a všichni se z toho radují. Odletěla do jiného království, kde chtěla zase dělat jen škodu. To se jí však nepovedlo. A od té doby si spanilé víly a drak Bacilák žili šťastně a vesele. A jestli neumřeli, žijí tam až dodnes.

Virožrout Modrovir

Záchranář Baciložrout

Byla jednou jedna krásná země jménem Zahrádka. Všem se tam hezky a spokojeně žilo, až jednou přišel do země zlý Koronabacil. Byla to ošklivá příšera, která měla křídla a létala všude ve vzduchu. Koho napadla, tak onemocněl a musel zůstat doma. Země Zahrádka byla najednou smutná, nikdo nebyl venku. Ani Tulipán II., král této země, si nevěděl rady, jak zlikvidovat toho zlého Koronabacila. Jednoho dne ráno se objevil roztomilý modrý panáček Baciložrout, kterého měli všichni rádi a říkali mu Bacítku. Bacítek nabídl králi pomoc. Věděl, jak s Koronabacilem zatočit. A vyrazil do boje. Jeho hlavní zbraní byly dlouhé nohy a ruce, kterými chytal koronabacily ve vzduchu a pak je sežral. Bacítek vyhrál nad Koronabacilem. Král Tulipán II. byl opět šťastný a celá země Zahrádka se uzdravila. Zase bylo veselo. Snad se už Koronabacil nikdy nevrátí.

**Záchranář
Baciložrout**

... a pohádkám je konec.

